

DYKASTERIA DO SPRAW EWANGELIZACJI
SEKCJA DO SPRAW PODSTAWOWYCH ZAGADNIEŃ
EWANGELIZACJI W ŚWIECIE

24 GODZINY
DLA PANA

28-29 MARCA 2025

POMOC DUSZPASTERSKA

TY JESTEŚ MOJĄ
NADZIEJĄ

(Ps 71,5)

SPIIS TREŚCI

- 3 WPROWADZENIE
- 5 JUBILEUSZ: NADZIEJA PRZEBACZENIA
 abp Rino Fisichella
- 7 JAK UZYSKAĆ ODPUST JUBILEUSZOWY?
- 8 « TY JESTEŚ MOJĄ NADZIEJĄ » (PS 71,5) – LECTIO DIVINA
 O. Salvatore Maurizio Sessa, mdm
- 10 SAKRAMENT POKUTY I POJEDNANIA
- 13 24 GODZINY DLA PANA W TRAKCIE JUBILEUSZU
 MISJONARZY MIŁOSIERDZIA (W RZYMIE)
- 15 PROPOZYCJA DUSZPASTERSKA – CZUWANIE

WPROWADZENIE

Papież Franciszek wybrał na XII edycję **24 godzin dla Pana** motto szczególnie wymowne w tym czasie Jubileuszu Zwyczajnego Roku 2025: «Ty jesteś moją nadzieją» (Ps 71, 5). Każdy Jubileusz ma swój szczególny sposób przeżywania, zarówno ze względu na okoliczności historyczne, jak i ze względu na głęboką treść oraz konkretny sposób jej realizacji zgodnie z intencją Ojca Świętego, która jest wyrażona w Bulli Ogłaszającej Jubileusz. Jubileusz Roku 2025 odbywa się w świetle słów: „*Spes non confundit*”, „nadzieja zawieść nie może”, zaczerpniętych z Listu św. Pawła Apostoła do Rzymian. Ten Rok Święty będzie zatem Jubileuszem Nadziei, w którym wszyscy, gdziekolwiek na świecie się znajdują, zostaną zaproszeni do stania się „Pielgrzymami Nadziei”.

W słowach Psalmisty rozbrzmiewa pewność, która musi zamieszkać w sercu każdego wierzącego w Jezusa Chrystusa, a którą dobrze wyjaśnia Apostoł: „Chrystus Jezus, naszą nadzieją” (1 Tm 1, 1). Miłość Boga, który zawsze chce się z nami spotkać oraz obdarzyć nas łaską przebaczenia i miłosierdzia, rodzi w nas nadzieję jako dar Ducha Świętego. W rzeczywistości przebaczenie jest znakiem miłości, jej kulminacją, ponieważ jest nam ofiarowane jako dar darmo dany, który pozwala nam żyć nowym życiem, „miłosiernym”, jak mówi papież Franciszek.

24 godziny dla Pana o tym właśnie świadczą. Celem tego wydarzenia jest ponowne umieszczenie sakramentu pokuty i pojednania w centrum życia duszpasterskiego Kościoła, a więc w naszych wspólnotach i naszych parafiach. Jest to sedno przesłania Ewangelii: Miłosierdzie Boże, które daje nam pewność, że przed Panem nikt nie znajdzie surowego sędziego, ale raczej ojca, który go przyjmie, pocieszy, a także wskaże mu drogę do odnowy. Dlatego, jak powiedział papież Franciszek, «miłosierdzie budzi radość, bo serce otwiera się na nadzieję nowego życia» (*Misericordia et misera*, nr 3).

W piątkowy wieczór 28 marca i przez całą sobotę 29 marca istotne byłoby nadzwyczajne otwarcie kościoła, umożliwiające przystępowanie do spowiedzi, najlepiej w ramach adoracji eucharystycznej. Tradycyjnie wydarzenie to mogłaby rozpocząć w piątkowy wieczór Liturgia Słowa, przygotowująca wiernych do spowiedzi, a wszystko zakończyłaby uroczysta Msza Święta w sobotnie popołudnie.

Celem tej broszurki jest przedstawienie kilku sugestii, które pozwolą parafiom i wspólnotom chrześcijańskim przygotować się do udziału w tej inicjatywie. Są to oczywiście propozycje, które można dostosować do lokalnych potrzeb i zwyczajów.

JUBILEUSZ: NADZIEJA PRZEBACZENIA

abp Rino Fisichella

Pro-Prefekt Dykasterii ds. Ewangelizacji

Sekcja Podstawowych Zagadnień Ewangelizacji w Świecie

Jubileusz Roku 2025 znajduje swoje uzasadnienie w bulli *Spes non confundit*, w której papież Franciszek zawarł swoje przemyślenia na temat tego, jak przeżywać i celebrować Rok Święty: „Wszyscy mają nadzieję. Nadzieja jest obecna w sercu każdego człowieka jako pragnienie i oczekiwanie dobra, nawet jeśli nie wie, co przyniesie ze sobą jutro. (...) Oby Jubileusz był dla wszystkich okazją do ożywienia nadziei” (nr 1). Jak widać, pierwszą wskazówką, która się wyłania, jest uniwersalność zaproszenia do posiadania nadziei. Nikt nie może być z tego wykluczony. Każdy jest zaproszony do jej doświadczania.

Można mieć wiele różnych nadziei, ale kto

wszystkim odpust zupełny, który jest niczym innym jak znakiem pełnego i całkowitego przebaczenia, które jest oferowane tym, którzy pragną nawrócenia serca. Bulla pozwala nam również lepiej zrozumieć jego wartość: „Odpust, (...) pozwala nam odkryć, jak nieograniczone jest miłosierdzie Boga. To nie przypadek, że w starożytności termin „miłosierdzie” był używany zamiennie z terminem „odpust”, właśnie dlatego, że ma wyrażać pełnię Bożego przebaczenia, które nie zna granic... jak pisał św. Paweł VI, Chrystus jest „naszym «odpustem»” (nr 23).

Dziś doktryna odpustu musi zostać ponownie odczytana w świetle teologii, która pierwszym planie kładzie nacisk na

Jubileusz jest niezmiennym głoszeniem Jezusa Chrystusa „naszej nadziei” (1 Tm 1, 1)

nie zna Boga, ostatecznie pozostaje bez nadziei. Jubileusz jest niezmiennym głoszeniem Jezusa Chrystusa „naszej nadziei” (1 Tm 1, 1), który przekracza czas i przestrzeń, aby dać każdemu człowiekowi siłę w Swojej obecności. On jest prawdziwą nadzieją, która podtrzymuje życie, umożliwiając wyjście poza wszelkie możliwe ludzkie rozczarowania (por. Ef 2, 12).

Jubileusz jest doskonałą okazją duszpasterską, ponieważ lud Boży po raz kolejny może udać się do grobów Piotra i Pawła, aby świętować doświadczenie wielkiego przebaczenia. To, co czyni Jubileusz wyjątkowym, to przede

scenariusz Bożego miłosierdzia i przebaczenia. W rzeczywistości jest to pierwszy punkt odniesienia dla spójnego podejścia do tematu. Miłosierdzie jest ostatecznym znakiem miłości Ojca, która posuwa się aż do skrajnego przebaczenia grzesznikowi. Życie chrześcijańskie rodzi się i rozwija w miłości. Ma to swój punkt kulminacyjny w misterium śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, które zapewnia zbawienie tym, którzy w Niego wierzą. Miłość ta nie pozostaje jedynie faktem z przeszłości; przeciwnie, trwa ona aż do naszych czasów, abyśmy mogli pojednać się z Ojcem. Życie wierzących staje się w ten sposób egzystencją, która rozwija się w miłości już „rozlanej w

sercach naszych” (Rz 5, 5). Świątowanie odpustu jest sposobem praktykowania miłości.

Wobec miłości jaką kocha nas Chrystus, w rzeczywistości nikt nie może uniknąć weryfikacji niegodziwości własnego grzechu i ograniczenia, jakie nakłada on na osobistą egzystencję. To doświadczenie nie zna granic czasowych ani geograficznych. Każda osoba doświadcza w pewnym momencie swojego życia podwójnego odczucia: własnych ograniczeń i pragnienia pójścia dalej. Na drodze naszej egzystencji pojawiają się pokusy, zdrady i upadki, ale jednocześnie dostrzegamy działanie łaski, która popycha nas do decyzji o nawróceniu. Przebaczenie o które chrześcijanin prosi Ojca w sakramencie pokuty i pojednania jest mu naprawdę udzielone. Naprawdę uzyskuje przebaczenie grzechów i otwiera się przed nim droga łaski. Nawrócenie nie jest jednak abstrakcyjną ideą. Nic tak jak *metanoia* nie wymaga siły, by móc spojrzeć na konkretność własnej egzystencji. Urzeczywistnia się ona nie tylko w nabytej przez przebaczenie intencjonalności życia według Ewangelii, ale ucieleśnia się w historii, przyjmując całą tożsamość osoby, która składa się z myśli oraz ciała, ideałów i sprzeczności.

Żyjąc w grzechu, krótko mówiąc, jego skutki nie zostana wymazane jak za jednym pociągnięciem gąbki bez pozostawienia „pozostałości” tego, co grzech wdroył w nasze życie. Ponieważ grzech nie rodzi się natychmiast, ale jest owocem stopniowego odwracania się od dobra, więc w historii każdego z nas pozostają prawdziwe sprzeczności, które są konsekwencją życia w grzechu. Taka jest ostatecznie idea „kary”, która zostaje usunięta za sprawą odpustu. Rozgrzeszenie, którego kapłan udziela w imieniu Chrystusa i Kościoła, skutecznie odpuszcza popełnione grzechy. Używając pięknego wyrażenia proroka, Bóg już o nich nie pamięta, wyrzuca je za siebie, tak odległe jak wschód od zachodu (por. Iz 55, 7-9). Pozostają zatem nie grzechy, ale to, co grzechy w nas stworzyły: sytuację niepokoju i złego samopoczucia, która ostatecznie zawsze prowadzi do popełniania tych samych grzechów. Odpust działa właśnie na tym etapie. Boże miłosierdzie dociera do samego stanu

grzesznego człowieka i uwalnia go w pełni, zapraszając do życia w miłości, a nie w nieładzie grzechu. W pewnym sensie jest to uzupełnienie łaski, które jest oferowane, aby wybrać dobro i odrzucić zło.

Stajemy zatem w obliczu wielkiego zagadnienia miłości, która rodzi nadzieję i którą nadzieja podtrzymuje, znaku prawdziwego szczęścia, które można urzeczywistnić. Bulla usilnie nam o tym przypomina: „Potrzebujemy szczęścia, które jest definitywnie spełnione w tym, co nas spełnia, to znaczy w miłości, abyśmy mogli powiedzieć, już teraz: Jestem kochany, a zatem istnieję; i będę istniał na zawsze w Miłości, która nie zawodzi i od której nic i nikt nigdy nie będzie w stanie mnie oddzielić” (nr 21). Miłości, która w trakcie Jubileuszu staje się widzialna i namacalna jako przebaczenie, czyli wyraz największej miłości i nadziei, która nie zawodzi. Papież Franciszek słusznie pisze: „Przebaczenie nie zmienia przeszłości, nie może zmienić tego, co już się wydarzyło; a mimo to przebaczenie może umożliwić przemianę przyszłości i życie w odmienny sposób, bez urazy, rozgoryczenia i zemsty. Przyszłość oświecona przebaczeniem pozwala na odczytanie przeszłości innymi, bardziej pogodnymi oczami, choć wciąż wyżłobionymi łzami.” (Bulla *Spes non confundit*, nr 23).

Wyjaśnienie to pozwala dotknąć tego, jak bardzo Jubileusz może być niezwykłym i potrzebnym doświadczeniem, ponieważ dociera do sedna codziennej egzystencji. Dziś przede wszystkim łatwo jest doświadczyć namacalnie cech kultury, która jest coraz mniej skłonna do przebaczenia, a coraz bardziej skłonna do zemsty i urazy. Uczucia te nie prowadzą do nadziei, ale do rozpacz, ponieważ uniemożliwiają osiągnięcie szczęścia. Konieczne jest zatem, aby „młodsza siostra”, używając poetyckiego języka Charles’a Péguy, pojawiła się z całą swoją siłą napędową, aby wiara znów stała się oparciem dla sensu życia, a miłość siłą chrześcijańskiego świadectwa. Nadzieja jest pewnością postawioną na naszej drodze. Musimy w niej wzrastać, nie odwracając wzroku od wierności Bogu, jak pisze autor Listu do Hebrajczyków: „Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę” (10, 23).

JAK UZYSKAĆ ODPUST JUBILEUSZOWY?

Jubileusz jest sprzyjającym czasem do otrzymania łaski odpustu, „pełni Bożego przebaczenia, które nie zna granic”

(bulla *Spes non confundit*, 23).

Warunki, aby otrzymać dar odpustu zupełnego:

- Oczyszczenie w sakramencie pokuty,
- Komunia Święta,
- Modlitwy zgodnie z intencjami Ojca Świętego

Ponadto

- pielgrzymka do świętego miejsca: do co najmniej jednej z czterech głównych bazylik papieskich lub do dowolnego kościoła jubileuszowego
lub
- podjęcie jakiegoś dzieła miłosierdzia lub pokuty

Możemy być solidarni z tymi, którzy odeszli przed nami, ofiarując w modlitwie wstawienniczej tę łaskę duszom czyśćcowym.

* Prosimy o zapoznanie się z normami zawartymi w dokumencie „O uzyskaniu odpustu podczas zwyczajnego Jubileuszu roku 2025 ogłoszonego przez Jego Świątobliwość Papieża Franciszka”, wydanym przez Penitencjarię Apostolską.

« TY JESTEŚ MOJĄ NADZIEJĄ » (PS 71,5) - LECTIO DIVINA

O. Salvatore Maurizio Sessa, mdm

Biblista i rektor kościoła Świętych Stygmatów św. Franciszka (Rzym)

Ty *jesteś*, *byłeś* i dlatego *będiesz* moją nadzieją. Od *tu i teraz* obecnego czasu wszystkie fazy życia, obejmujące najbardziej kruche krańce egzystencji, młodość i starość, są objęte tym olśniewającym wyrazem wiary zawartym w pierwszej części Psalmu 71. Są to słowa zdolne uratować nas w ekstremalnych sytuacjach z każdej rozpacz, przebić się przez każdą czarną ścianę strachu, wyrwać nas z bagien udręki, które chciałyby powstrzymać i utopić nasze życie.

Modlitwa psalmisty przychodzi do nas, gromadząc doświadczenia pokoleń wierzących, aby te same słowa, które Duch już zasiał w naszych sercach, znalazły siłę, artykulację, energię; abyśmy mogli uznać je za nasze własne. Jak język, który już znaliśmy, ale nie wiedzieliśmy jak się nim posługiwać; to samo wyznanie wiary ponownie wydobywa się z naszych ust, tryskając z naszych serc. Gdybyśmy chcieli usłyszeć oryginalne echo hebrajskiego wyrażenia z wersetu 5, moglibyśmy powiedzieć jeszcze zwięźlej i skuteczniej: „Ty *bowiem* jesteś moją nadzieją”. Wysławiam Cię, błagam Cię, proszę Cię, abyś mnie wybawił, Panie, bo jesteś moją nadzieją: jesteś teraz, byłeś wczoraj, będziesz jutro i przez całe moje życie. Taka pewność jest zdolna do odnalezienia i ponownego odkrycia znaczenia całej historii, z jej jasnymi i ciemnymi stronami; czyni nas zdolnymi do stawienia czoła temu, czego brakuje do wypełnienia *naszej* historii, jeśli przejdziemy przez ogień lub wodę (por. Ps 66, 12), przez ciężkie próby, ale nigdy ponad nasze siły wzmocnione Jego łaską (por. 1 Kor 10, 13).

Tutaj więc modląc się wspomina swoją młodość (werset 5: „Ty *bowiem*, mój Boże, jesteś moją nadzieją, Panie, ufności moja od moich lat młodych”), a nawet spogląda jeszcze dalej wstecz, myśli o swoim pochodzeniu w łonie matki (werset 6: „Ty byłeś moją podporą od narodzin; od łona matki moim opiekunem. Ciebie zawsze wysławiałem”): czas skrajnej kruchości, w którym niepewność rodzącego się życia cudownie znalazła bezpieczne schronienie w objęciach matki i poza nimi (por. werset 7). W rzeczywistości rozumiemy teraz, że to On, Pan, był skałą zbawienia, zamkiem warownym, twierdzą nie do zdobycia (por. werset 3). Co teraz?

Każda faza egzystencji zna swoje słabości i nowe zagrożenia, nowe niebezpieczeństwa i nowe trudności, którym trzeba stawić czoła. W psalmie głos modlącego się jest głosem tego, który jest już stary, ale czuje, że jego misja nie została jeszcze zakończona: musi głosić Jego cuda nowemu pokoleniu (por. wersety 17-18). Doświadcza jednak, że jego siły słabną i nadal jest bezradny, potrzebuje miłości oraz ochrony, tak jak wtedy, gdy był dzieckiem. Jeśli Bóg był odpowiedzialny za cud narodzin, jeśli utkał nas w łonie matki i ukształtował jako cudowne dziecko (por. Ps 139, 13-14), to jest pewne, że będzie przy nas nawet wtedy, gdy zwiastujemy nasz koniec, nawet symboliczny koniec każdego doświadczenia bezradności.

W takich momentach, paradoksalnie, uobecnia się prawda o człowieku, stworzonym z prochu ziemi, ale wypełnionym tchnieniem życia (por. Rdz 2, 7). Jeśli koniec nas przeraża wiemy jednak, że Bóg już spełnił w nas swoją obietnicę życia: w łonie matki byliśmy dziećmi, których nie można było jeszcze zobaczyć ani dotknąć, ale już wtedy byliśmy postrzegani przez naszych rodziców jako nadzieja na dojrzały owoc, którego narodziny następnie urzeczywistniły się i uczyniły widzialnym. Bóg jest obecny w kruchości każdego początku i dlatego ostatnim słowem naszego życia nigdy nie będzie koniec i bezsens. Będzie tylko nowy początek w Nim, jeśli na to pozwolimy.

**To zdanie: „Ty jesteś moją nadzieją”, Pan wypowiedział
jako pierwszy, patrząc na ciebie i na mnie, patrząc na
każdego z nas. Jesteśmy Bożą nadzieją.**

Jak bardzo ta świadomość pomogła mi w mojej posłudze duszpasterskiej! Świadomość, że naszą nadzieją nie są ideologie, rzeczy materialne, zabezpieczenia, nawet nie wszystko co piękne, prawdziwe i dobre, czego możemy doświadczyć w tym życiu; nawet nie najdroższe nam osoby. One nie są Nadzieją, ale ją uobecniają, są jej odbiciem i wysyłają nas poza siebie, abyśmy spotkali Oblicze Boga, weszli w relację z Żyjącym, stali się w Nim synami w Synu. Dzięki tym proroczym znakom my również możemy spojrzeć w górę i powiedzieć Panu: „Ty jesteś moją Nadzieją!”.

Nauczyło mnie to, zwłaszcza w pracy z młodymi ludźmi, nigdy nie gardzić małością i kruchością, proroczo dostrzegać potencjał każdego maleńkiego ziarenka gorczycy, przewidywać i już teraz podziwiać możliwość oraz wspaniałość spełnienia. I wiem, że takie światło jest ciągłym zaproszeniem do dbania o te delikatne procesy wzrostu. Być może dlatego, że zdałem sobie sprawę, że to zdanie: „Ty jesteś moją nadzieją”, Pan wypowiedział jako pierwszy, patrząc na ciebie i na mnie, patrząc na każdego z nas. Jesteśmy Bożą nadzieją, tą kruchością, o którą On się troszczy i z nieskończoną cierpliwością chce doprowadzić do pełnego spełnienia zgodnie ze swoim planem. Poczucie, że On patrzy na ciebie w ten sposób, zmienia twoje spojrzenie i tam, gdzie wcześniej widziałeś tylko gruz, dostrzegasz możliwość zbudowania czegoś nowego; tam, gdzie słyszałeś rozstrojone nuty, teraz wierzysz w obietnicę nowych harmonii braterskiej komunii. I zakasujesz rękawy: ponieważ nadzieja daje ci również wspaniałą misję do spełnienia.

SAKRAMENT POKUTY I POJEDNANIA

RACHUNEK SUMIENIA

W odniesieniu do Boga

Czy zwracam się do Boga tylko w potrzebie?
Czy uczestniczę we Mszy Świętej w niedziele i święta nakazane?
Czy zaczynam i kończę dzień modlitwą?
Czy wymieniam Boga, Dziewicę, świętych nadaremno?
Czy wstydzilem się przyznać publicznie jako chrześcijanin?
Co robię, aby wzrastać duchowo? Jak? Kiedy?
Czy buntuję się wobec Bożych planów?
Czy żądam, by Bóg spełniał moją wolę?

W odniesieniu do bliźnich

Czy umiem wybaczać, współczuć, pomagać innym?
Czy oczerniam, kradnę, gardzę małymi i bezbronnymi?
Czy jestem zazdrosny, wybuchowy, stronnicy?
Czy troszczę się o biednych i chorych?
Czy jestem uczciwy i sprawiedliwy wobec wszystkich, czy też karmię „kulturę marnotrawstwa”?
Czy zachęcam innych do czynienia zła?
Czy przestrzegam moralności małżeńskiej i rodzinnej, której naucza Ewangelia?
Jak wypełniam obowiązki wychowawcze wobec moich dzieci?
Czy czczę i szanuję moich rodziców?
Czy odrzucam życie zaraz po jego poczęciu?
Czy zgasiłem dar życia? Czy przyczyniłem się do tego?
Czy szanuję środowisko naturalne?

W odniesieniu do siebie samego

Czy przesadzam z jedzeniem, piciem, paleniem, rozrywką?
Czy za bardzo martwię się o swoje zdrowie fizyczne, majątek?
Jak wykorzystuję swój czas?
Czy jestem leniwy?
Czy chcę, by mi służyli?
Czy kocham i praktykuję czystość serca, myśli i uczynków?
Czy rozmyślam nad zemstą, czy chowam urazę?
Czy jestem cichy, pokorny, dążę do pokoju?

INDYWIDUALNA SPOWIEDŹ

Gdy przychodzisz jako penitent, kapłan przyjmuje cię z życzliwością, zwracając się do ciebie ze słowami zachęty i wsparcia. Jest on uobecnieniem miłosiernego Pana.

Razem z kapłanem wykonaj znak krzyża, mówiąc:

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Następnie kapłan zachęci cię do ufności w miłosierdzie Boże następującymi albo podobnymi słowami:

Bóg niech będzie w twoim sercu, abyś skruszony w duchu wyznał swoje grzechy.

W zależności od sytuacji kapłan czyta lub mówi z pamięci tekst z Pisma Świętego, które głosi Boże miłosierdzie i wzywa do nawrócenia.

Bóg zaś okazuje nam swoją miłość [właśnie] przez to, że Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami. Tym bardziej więc będziemy przez Niego zachowani od karzącego gniewu, gdy teraz przez krew Jego zostaliśmy usprawiedliwieni (Rz 5, 8-9).

Wtedy możesz wyznać swoje grzechy. Jeśli zajdzie taka potrzeba ksiądz ci pomoże, stawiając odpowiednio pytania i udzielając odpowiednich porad. Kapłan zaprosi cię do wyrażenia skruchy, odmówienia pokuty lub innej podobnej modlitwy np.:

Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Tobie; Nie jestem już godzien nazywać się twoim synem. Boże, bądź miłosierny dla mnie grzesznika! (Łk 15,18-19; 18,13).

Albo:

Obmyj mnie zupełnie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego! Uznaję bowiem moją nieprawość, a grzech mój jest zawsze przede mną. (Ps 51, 4-5).

Albo:

O Jezu, płonąca miłości, obym nigdy więcej Cię nie obraził! O mój drogi i dobry Jezu, z Twoją świętą łaską nie chcę Cię już obrażać ani nigdy więcej budzić Twojego wstrętu, ponieważ kocham Cię ponad wszystko. Jezu mój, Miłosierdzie, wybacz mi!

Kapłan wyciąga ręce (lub przynajmniej prawą rękę) nad twoją głowę i mówi:

Bóg, Ojciec miłosierdzia, który pojednał świat ze sobą przez śmierć i zmartwychwstanie swojego Syna i zesłał Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, niech ci udzieli przebaczenia i pokoju przez posługę Kościoła. I JA ODPUSZCZAM TOBIE GRZECHY W IMIĘ OJCA I SYNA, + I DUCHA ŚWIĘTEGO

Odpowiedz:

Amen.

Po udzieleniu rozgrzeszenia kapłan mówi:

Wysławiamy Pana, bo jest dobry.

Odpowiedz:

Bo Jego miłosierdzie trwa na wieki.

Kapłan żegna cię, mówiąc:

Pan odpuścił tobie grzechy. Idź w pokoju.

JUBILEUSZ MISJONARZY MIŁOSIERDZIA

28-30 marca 2025

Piątek 28 marca

godz. 9:00-11:30 Formacja w Auli Pawła VI

godz. 16:00-17:00 "24 godziny dla Pana"

Sobota 29 marca

godz. 9:00-11:00 Pielgrzymka do Drzwi Świętych
Bazyliki Św. Piotra

godz. 12:00 Spotkanie z Ojcem Świętym w
Auli Pawła VI

Niedziela 30 marca

godz. 10:00 Msza Święta w Bazylisce
Św. Andrzeja "della Valle"
(wł. Basilica di Sant'Andrea della Valle)

godz. 18:00 Koncert symfoniczny "Missa Papae
Francisci" w Kościele Św. Ignacego
(wł. Chiesa di Sant'Ignazio)

Termin Zapisów
26 gennaio 2025

**ZAREJESTRUJ
SIĘ NA
WYDARZENIE**

DICASTERIUM PRO EVANGELIZATIONE
SECTIO DE QUAESTIONIBUS FUNDAMENTALIBUS
EVANGELIZATIONIS IN MUNDO

www.iubilaeum2025.va

@iubilaeum25

CZUWANIE

ZAŁOŻENIA OGÓLNE

Czuwanie w ramach inicjatywy **24 godziny dla Pana** odgrywa fundamentalną rolę, ponieważ jest charakterystyczne dla całego wydarzenia; dlatego zaleca się, aby było ono sprawowane w czasie wystawienia Najświętszego Sakramentu, podczas gdy jeden lub więcej kapłanów będzie w tym czasie dostępnych do sprawowania sakramentu pokuty i pojednania.

Inspiracją dla tego czuwania są słowa z Psalmisty: « Ty jesteś moją nadzieją » (Ps 71, 5), podkreślające, że otrzymane i udzielone przebaczenie pozwala człowiekowi nawrócić się i zmienić swoje życie. Autentyczne odrodzenie, nowe życie!

Wydarzenie **24 godziny dla Pana** jest ściśle związane z liturgicznym okresem Wielkiego Postu, a zwłaszcza z IV Niedzielą Wielkiego Postu, zwaną „Laetare”. Radość celebrowana w tym dniu wypływa z osobistego nawrócenia, pojednania z Bogiem i łaski otrzymanej w sakramencie pokuty i pojednania. Czytania niedzielne ukazują między innymi działanie łaski Bożej w historii, pomimo grzechów popełnionych przez człowieka. Zauważamy, że Bóg bogaty w miłosierdzie zawsze i dobrowolnie interweniuje, aby zbawić człowieka, nawet jeśli ten ponosi wyłączną odpowiedzialność za swoją własną porażkę ze złem.

Inicjatywa została podjęta właśnie w dniach poprzedzających IV Niedzielę Wielkiego Postu, aby dać wszystkim wiernym możliwość uwolnienia się od grzechów, przygotowując się w ten sposób na zbliżającą się Wielkanoc. Podczas przebiegu inicjatywy **24 godziny dla Pana**, warto podkreślić treści wskazane powyżej. Jednak samo opracowanie oraz wybór tematów i fragmentów biblijnych pozostaje zawsze w gestii proboszczów i organizatorów wydarzenia, którzy w różnych częściach świata najlepiej znają potrzeby wiernych powierzonych ich duszpasterskiej trosce.

Pojednanie z Bogiem i ludźmi przywraca człowiekowi pokój. Wojny i pokój nie są prostym owocem negocjacji politycznych, ale przede wszystkim dyspozycją ludzkich serc. W tym sensie każdy człowiek, a przede wszystkim każdy chrześcijanin jest odpowiedzialny za wojnę i pokój w społeczeństwach oraz między narodami. Misją nas wszystkich jest kultywowanie miłosiernego serca oraz szerzenie kultury przebaczenia i pokoju. W ramach inicjatywy **24 godziny dla Pana** nie może zabraknąć modlitwy o pokój i pojednanie między narodami będącymi w stanie wojny oraz między grupami społecznymi pozostającymi w konflikcie.

Z praktyki poprzednich lat widać, że inicjatywa zwykle odbywa się na trzy sposoby:

1. W małych wspólnotach, takich jak szpitale, więzienia lub w parafiach o stosunkowo małej liczbie wiernych.

W tym przypadku cała inicjatywa zwykle odbywa się w piątkowy wieczór. Wydarzenie mogłaby rozpocząć Liturgia Pokutna. Następnie można wystawić Najświętszy Sakrament i poprzez cichą adorację eucharystyczną lub adorację prowadzoną przez grupę modlitewną (w zależności od możliwości i potrzeb wspólnoty) zaprosić wszystkich do sakramentalnego pojednania z Bogiem.

2. W większych parafiach (szczególnie w obszarach miejskich), w dekanatach lub tam, gdzie zdecydowano się na połączenie organizacji wydarzenia przez wiele parafii/wspólnot.

Piątkowy wieczór zaleca się rozpocząć Mszą Świętą lub Liturgią Słowa. Następnie odbywa się wystawienie Najświętszego Sakramentu i rozpoczyna się adoracja eucharystyczna, którą prowadzą różne grupy parafialne lub różne parafie. Osoby odpowiedzialne ustalają zarówno program całej adoracji, jak i czas jej trwania.

3. W kościołach katedralnych, bazylikach, sanktuariach lub w parafiach i miejscach kultu najbardziej znaczących dla Kościoła lokalnego.

Wydarzenie to powinno być zorganizowane w sposób bardzo uroczysty, podkreślając tym samym powszechność Kościoła, który obchodzi je jednocześnie na całym świecie. Kościół powinien być otwarty także w nocy, a adorację eucharystyczną powinny na zmianę prowadzić różne grupy modlitewne i różne wspólnoty. Wskazane jest, aby ordynariusz i biskupi byli obecni przynajmniej na początku i na końcu wydarzenia, zapewniając także swoją dyspozycyjność podczas sprawowania sakramentu pojednania. Należy zapewnić stałą obecność jednego lub większej liczby księży gotowych do spowiadania.

Zawsze, jeśli to możliwe, grupa wiernych, specjalnie przeszkolonych i przygotowanych, może zapraszać osoby przechodzące obok kościoła do wejścia do świątyni i wzięcia udziału w wydarzeniu (szczególnie w kościołach znajdujących się w centrum miasta, w centrum historycznym lub turystycznym, w miejscach dużego napływu ludzi itp.). Proste zaproszenie, słowo powitania, wyjaśnienie wydarzenia, często stanowią okazję do rozpoczęcia znacznie poważniejszej rozmowy, stając się prawdziwym momentem ewangelizacji. Nierzadko wierni świeccy, zwłaszcza ci, którzy systematycznie szkolą się w różnych wspólnotach i grupach modlitewnych, mogą znakomicie służyć przygotowaniu do spowiedzi, rozmowie z osobami, które od dawna nie uczęszczają do kościoła i mogą czuć się niekomfortowo w bezpośrednim kontakcie z księdzem obecnym w konfesjonale.

W celu dostosowania czuwania do szczególnych potrzeb konkretnej wspólnoty (parafii, kaplicy szpitalnej, klasztoru, sanktuarium itp.) można wybrać pieśni. Aby pogłębić tematykę poruszoną w proponowanych tekstach biblijnych, proponujemy przygotować medytację lub wybrać jakieś świadectwa, w zależności od potrzeb i możliwości samej wspólnoty.

POCZĄTEK CZUWANIA

LITURGIA POKUTNA

Podczas wejścia kapłana i asysty, zgromadzenie śpiewa hymn lub odpowiednią pieśń.

POZDROWIENIE WIERNYCH

K: W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

W: Amen.

K: Miłosierdzie i pokój niech będą z wami wszystkimi.

W: I z duchem twoim.

K: Bracia i siostry, także dzisiaj miłosierny Jezus kieruje do nas słowo przebaczenia i zachęca nas do nawrócenia. Otwórzmy nasze serca, aby łaska Boża mogła w nas działać. Zawieramy nasze siostry i naszych braci, zwłaszcza tych, którzy oddalili się od Boga, aby w tych dwudziestu czterech godzinach w sposób szczególny poświęconych w całym Kościele pojednaniu, usłyszeli głos Zbawiciela, który chwytając nas za rękę, zaprasza każdego z nas do „wkroczenia w nowe życie”.

Przez kilka chwil wszyscy milczą. Następnie celebrans kontynuuje:

K: Módlmy się

Rozkłada ręce i mówi:

K: Ojcze, który uwolniłeś nas od grzechu
i obdarzyłeś nas godnością Twoich przybranych dzieci,
spójrz łaskawie na swoją rodzinę,
aby wszyscy wierzący w Chrystusa
otrzymać mogli prawdziwą wolność i wieczne dziedzictwo.
Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna,
który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego,
Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

Wszyscy odpowiadają

W: Amen.

LITURGIA SŁOWA

Pierwsze Czytanie | Rz 5,1-5

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Rzymian

Bracia: Dostąpiwszy usprawiedliwienia dzięki wierze, zachowajmy pokój z Bogiem przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa; dzięki Niemu uzyskaliśmy na podstawie wiary dostęp do tej łaski, w której trwamy, i chlubimy się nadzieją chwały Bożej. Ale nie tylko tym, lecz chlubimy się także z ucisków, wiedząc, że ucisk wyrabia wytrwałość, a wytrwałość – wypróbowaną cnotę, wypróbowana zaś cnota – nadzieję. A nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany.

L: Oto Słowo Boże

W: Bogu niech będą dzięki

Psalm responsoryjny | z Psalmu 8

Jak jest przedziwne imię Twoje, Panie!

Gdy patrzę na Twe niebo, dzieło palców Twoich, *
na księżyc i gwiazdy, które Ty utwierdziłeś:
Czym jest człowiek, że o nim pamiętasz, *
czym syn człowieczy, że troszczysz się o niego?

Uczyliś go niewiele mniejszym od aniołów, *
uwieńczyś go czią i chwałą.
Obdarzyś go władzą nad dziełami rąk Twoich, *
wszystko złożyś pod jego stopy:

Owce i bydło wszelakie, *
i dzikie zwierzęta,
ptaki niebieskie i ryby morskie, *
wszystko, co szlaki mórz przemierza.

Aklamacja przed Ewangelią | Ps85,8

Chwała Tobie, Słowo Boże!

Okaż nam, Panie, łaskę swoją
i daj nam swoje zbawienie.

Chwała Tobie...

Ewangelia | Łk, 6, 20-23a

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

K: Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

W: Chwała Tobie, Panie.

Jezus zszedł z Dwunastoma na dół i zatrzymał się na równinie; był tam liczny tłum Jego uczniów i wielkie mnóstwo ludu z całej Judei i z Jeruzalem oraz z nadmorskich okolic Tyru i Sydonu. On podniósł oczy na swoich uczniów i mówił:

«Błogosławieni jesteście, ubodzy, albowiem do was należy królestwo Boże.

Błogosławieni, którzy teraz głodujecie, albowiem będziecie nasyceni.

Błogosławieni, którzy teraz płaczecie, albowiem śmiać się będziecie.

Błogosławieni jesteście, gdy ludzie was znienawidzą i gdy was wyłączą spośród siebie, gdy zelżą was i z powodu Syna Człowieczego odrzucą z pogardą wasze imię jako nieczne: ciescie się i radujcie w owym dniu, bo wielka jest wasza nagroda w niebie.

K: Oto Słowo Pańskie

W: Chwała Tobie Chryste.

Homilia

Wszyscy wstają

AKT POKUTY

Po krótkim milczniu celebrans mówi:

K: Ufając w miłosierdzie naszego Pana, który nas nie potępia, ale zawsze zaprasza nas do życia w łasce, wyznajemy nasze grzechy.

K: Panie, który zostałeś posłany, aby uzdrowić skruszonych w sercu, zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Chryste, który przyszedłeś wzywać grzeszników, zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, który siedzisz po prawicy Ojca, aby się wstawiać za Twoim ludem, zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący i odpuściwszy nam grzechy doprowadzi nas do życia wiecznego.

W: Amen.

MODLITWA PAŃSKA

K: Prośmy Ojca niebieskiego, aby odpuścił nam grzechy i zachował nas od złego:

W: Ojcze nasz...

ZNAK POKOJU

K: Drodzy bracia i siostry, pojednani łaską Bożą otrzymaną przez Jezusa Chrystusa, przekażmy sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość.

WYSTAWIENIE NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Następuje wystawienie Najświętszego Sakramentu oraz rozpoczyna się prowadzona adoracja eucharystyczna, która potrwa do zakończenia inicjatywy 24 godziny dla Pana.

Następuje czas spowiedzi i rozgrzeszenia indywidualnego.

Na zakończenie czuwania następuje uroczyste błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem. W niektórych miejscach, zwłaszcza tam, gdzie inicjatywa 24 godziny dla Pana przebiegała w sposób uroczysty i kończyła się w sobotni wieczór, można bezpośrednio po czuwaniu odprawić Mszę Świętą IV Niedzieli Wielkiego Postu lub I Nieszpory IV Niedzieli Wielkiego Postu.

PRZEBIEG CZUWANIA

Tekst ten jest propozycją, którą należy następnie skonkretyzować i dostosować, w zależności od lokalnych tradycji.

Biorąc pod uwagę czas trwania czuwania, liczbę uczestników, możliwości organizacyjne i inne czynniki, prowadzenie Adoracji Eucharystycznej mogłoby odbywać się ze zmianą tematyczną po każdej godzinie.

W czasie celebracji czuwania powinny być chwile cichej modlitwy przed Najświętszym Sakramentem.

Przebieg

Po wystawieniu Najświętszego Sakramentu następuje chwila ciszy, po której zespół muzyczny śpiewa. Po tym następuje czytanie z Pisma Świętego:

Czytanie z księgi proroka Izajasza

(1,10.16-20)

Słuchajcie słowa Pańskiego, wodzowie sodomscy, daj posłuch prawu naszego Boga, ludu Gomory! «Obmyjcie się, czyści bądźcie! Usuńcie zło uczynków waszych sprzed moich oczu! Przestańcie czynić zło! Zaprawiajcie się w dobrem! Troszczcie się o sprawiedliwość, wspomagajcie uciśnionego, oddajcie słuszość sierocie, w obronie wdowy stawajcie! Chodźcie i spór ze Mną wiedźcie! - mówi Pan. Choćby wasze grzechy były jak szkarłat, jak śnieg wybieleją; choćby czerwone jak purpura, staną się jak wełna. Jeżeli będziecie ulegli i posłuszni, dóbr ziemskich będziecie zażywać. Ale jeśli się zatniecie w oporze, miecz was wytępi». Albowiem usta Pańskie [to] wyrzekły.

Oto Słowo Boże.

Pozostajemy w milczeniu.

ŚWIADECTWO/MEDYTACJA

Następnie proponowane jest świadectwo nawrócenia. Takie świadectwo może złożyć osoba, która pragnie podzielić się tym, jak Pan dotknął jej serca łaską przebaczenia. Alternatywnie można przeczytać świadectwo nawrócenia świętego lub błogosławionego. W przypadku braku możliwości przedstawienia świadectwa można zaproponować tekst Lectio Divina, zawarty w tej broszurce.

Bulla ogłaszająca Jubileusz Zwyczajny Roku 2025

Spes non confundit (nr 3)

Nadzieja rodzi się w istocie z miłości i opiera się na miłości, która wypływa z Serca Jezusa przebitego na krzyżu: „Jeżeli bowiem, będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Jego Syna, to tym bardziej, będąc już pojednani, dostąpimy zbawienia przez Jego życie” (Rz 5, 10). A Jego życie objawia się w naszym życiu wiary, które zaczyna się od chrztu, rozwija się w uległości wobec łaski Bożej, i dlatego jest ożywiane nadzieją, która, dzięki działaniu Ducha Świętego, jest stale odnawiana i niewzruszona.

To właśnie Duch Święty, swoją nieustanną obecnością na drodze Kościoła, promieniuje w wierzących światłem nadziei: podtrzymuje ją jak pochodnię, która nigdy nie gaśnie, aby wspierać i ożywiać nasze życie. Istotnie, nadzieja chrześcijańska nie zwodzi ani nie rozczarowuje, ponieważ opiera się na pewności, że nic i nikt nigdy nie będzie w stanie oddzielić nas od Bożej miłości: „Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej? Utrapienie, ucisk czy prześladowanie, głód czy nagość, niebezpieczeństwo czy miecz? [...] Ale we wszystkim tym odnosimy pełne zwycięstwo dzięki Temu, który nas umiłował. I jestem pewien, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani Zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani Moce, ani co [jest] wysoko, ani co głęboko, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Rz 8, 35.37-39). Dlatego nadzieja ta nie ustępuje w obliczu trudności: opiera się na wierze i karmi się miłością, a tym samym pozwala iść naprzód w życiu. Św. Augustyn pisze na ten temat: „Nie można żyć w jakimkolwiek stanie bez tych trzech uczuć duszy: wierzenia, ufania i kochania”.

Po świadectwie/medytacji śpiewa się pieśń i następuje moment cichej modlitwy.

Następnie możemy przystąpić do modlitwy wstawienniczej odmawianej przez całe zgromadzenie.

MODLITWA DO MATKI BOŻEJ

Niepokalana Dziewico,
nasza Matko, Rzym przygotowuje się do nowego Jubileuszu.
który będzie przesłaniem nadziei dla ludzkości
doświadczonej przez kryzysy i wojny.
Dlatego wszędzie w mieście są place budowy (...).
Ale spojrzenie Twoje Matko widzi coś więcej.
I wydaje mi się, że słyszę Twój głos,
który z mądrością mówi nam:
„Moje dzieci, te prace są dobre, ale bądźcie ostrożni:
nie zapominajcie o miejscach budowy duszy!
Prawdziwy Jubileusz nie jest na zewnątrz, jest wewnątrz:
W was, wewnątrz serc, wewnątrz relacji rodzinnych i społecznych.
To wewnątrz trzeba pracować, aby przygotować drogę dla Pana, który przychodzi.
I jest to dobra okazja
do dobrej spowiedzi,
by poprosić o przebaczenie wszystkich grzechów.
Bóg przebacza wszystko, Bóg zawsze przebacza.

Niepokalana Matko, dziękujemy Ci!
To Twoje zalecenie jest dla nas dobre,
tak bardzo go potrzebujemy, ponieważ, nie chcąc tego,
ryzykujemy, że zostaniemy całkowicie pochłonięci
przez organizację wydarzeń i rzeczy do zrobienia,
a potem łaska Roku Świętego,
który jest czasem duchowego odrodzenia,
który jest czasem przebaczenia i wyzwolenia,
ta jubileuszowa łaska może nie wydać dobrych owoców,
być nieco stłumiona. (...)

I nawet dzisiaj, Matko, powtarzasz nam:
„Słuchajcie Jezusa, słuchajcie Go!
Słuchajcie Go i czyńcie to, co wam mówi” (por. J 2, 5).
Dziękujemy Ci, Święta Matko! Dziękujemy, ponieważ wciąż
w tym czasie ubogim w nadzieję
dajesz nam Jezusa, naszą Nadzieję. Dziękuję Ci, Matko.
Amen.

*(z Modlitwy Papieża Franciszka pod kolumną z figurą Niekpokalanej na Placu
Hiszpańskim w Rzymie, wygłoszonej 8 grudnia 2024 roku)*

SKontynuowany jest śpiew i trwanie na cichej modlitwie aż do końca czuwania.

W zależności od czasu trwania całego czuwania przedstawiony schemat można powtarzać, zmieniając czytania biblijne i pieśni, przeplatając je świadectwami, rozważaniami i modlitwami.

Ze względu na okres liturgiczny Wielkiego Postu zalecane byłoby uwzględnienie także Drogi Krzyżowej. Można zaproponować modlitwę Różańca Świętego i/lub Koronkę do Bożego Miłosierdzia.

Niektóre fragmenty biblijne, które można wykorzystać: Psalm 51 (wezwanie i prośba pokutnika); Łk 6, 27-38 (miłość nieprzyjaciół); Kol 1,9-14 (modlitwa o znajomość Boga potwierdzoną życiem) lub niektóre fragmenty Bulli *Spes non confundit*.

24 GODZINY DLA PANA

TY JESTEŚ MOJĄ NADZIEJĄ (Ps 71,5)

28-29 MARCA 2025

DYKASTERIA DS. EWANGELIZACJI

SEKCJA PODSTAWOWYCH ZAGADNIEŃ
EWANGELIZACJI W ŚWIECIE

WWW.EVANGELIZATIO.VA

IUBILAEUM A. D. MMXXV
**PEREGRINANTES
IN SPEM**